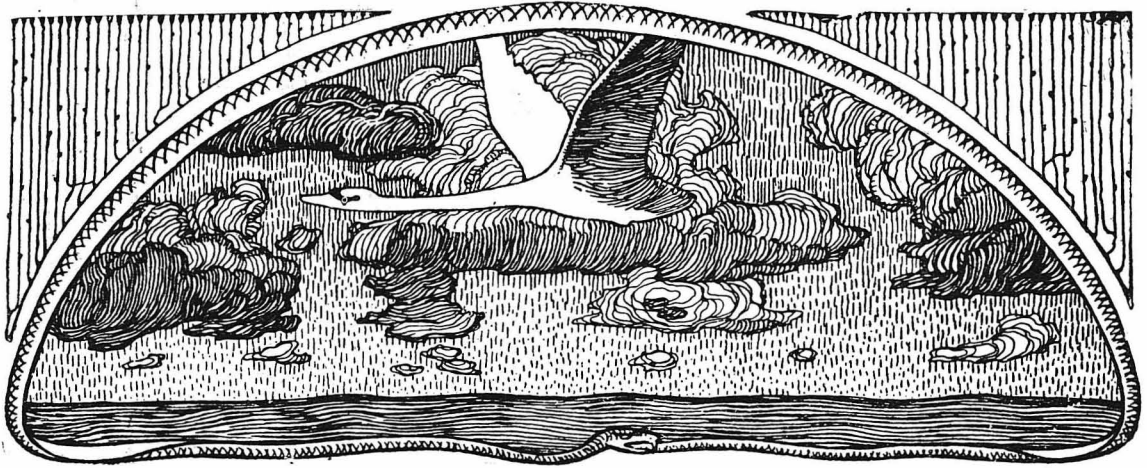

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES LE GOFFIC

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Τό ρολόϊ έδειχνε δέκα παρά τέταρτο. Ήταν ή ώρα άκριβώς πού ό άγορφύλακας Γουσταύος Κροσμύρ έφευγε κάθε βράδυ για τή νυκτερινή του ύπηρεσία, κι' όπως πάντα, ό άγορφύλακας σηκώθηκε, ξεκαθάρισε τό δάπλο του άπ' τόν τοίχο, φώναξε τό σκυλί του, άνοιξε τήν πόρτα, στάθηκε μιά στιγμή στό ζωτόφιλι και κύτταξε τόν ουρανό.

— Ό ίδιος παλινόκαρος... μουρμούρισε.
— Νά σέ περιμένω; ρώτησε τόν άγορφύλακα κάνοντας τάχα τήν άδιάρρηξη ή γυναίκα του Σεζαρίνα. Θάρθής νωρίς; Ή νά πλαγιάσω προτού ξυθής; Τά παιδιά κοιμούνται... Άν ήξερα πώς θ' άργούσες νά γυρίσης, θάλεπτα κι' έγω νά κοιμηθώ.

— Πέσε κοιμήσου άποκοιμήθηκε ό άγορφύλακας, θά πάω άπόψε νά ιδώ έναν άλλο φύλακα, τόν Πετροτέν, πέρα στό Ροζγκάντ...Θ' άργήσω νάρθω.

Ή γυναίκα δέν είπε τίποτα, κι' ό άγορφύλακας έφυγε. Ό κρότος τών βηματόν του έσβυσε σιγά-σιγά, κι' ή σιωπή τής νύχτας άπλώθηκε γυρ' άπ' τό μοναχικό σπίτιάκι.

Όταν τά βήματα του άντρός της δέν άκούγοντόυσαν πειά, ή Σεζαρίνα έσβυσε τή λάμπα και βγήκε έξω. Προχώρησε λίγο ως τήν άκρη του τοίχου, και κει στάθηκε και φώναξε σιγά-σιγά :

— Φρανσουά! Φρανσουά!

Μιά σιάά πρόβαλ' άπόρουνα άπ' τά δέντρα του δάσους... Ένας άντρας φάνηκε, πλησίασε τή Σεζαρίνα, τήν έσφίξε στην άγκαλιά του και γέμισε τό στόμα τής φιλιά...
— Έλα, είπε ή γυναίκα του Κροσμύρ, Έλα μέσα στό σπίτι. Ό άντρας μου λείπει...Θά γυρίσει αγά... Έχουμε τρεις ώρες δικές μας... Ώ, Φρανσουά...

Ό Φρανσουά άκολούθησε τή γυναίκα, και μίληκανε κι' οι δύο μέσ' στό σπίτι. Για περισσοτέρα προφύλαξη, ή γυναίκα του Κροσμύρ δέν άναψ' ούτε φώς...

***

Ή Σεζαρίνα ήτανε μιά καλοκαριωμένη γυναίκα τριάντα τριών χρονών. Ό Φρανσουά Ρενμιέλ ήτανε μόνος εικοστοεσσάφων χρονών παλληκάρι. Ήτανε κι' αυτός άγορφύλακας σαν τόν Κροσμύρ, τόν άντρα τής φίλης του Σεζαρίνας. Τή Σεζαρίνα ό Ρενμιέλ τήν είχε γνωρίσει στους σκοπευτικούς αγώνες πούχανε γινεί τόν περισημένο χειμώνα, κι' όπου είχε λάβει μέρος, κι' είχε πάρει τό πρώτο βραβείο, ένα θαυμασίο δάπλο.

Άπ' τήν ήμερα πού συναντήθηκαν, είχαν αγαπηθεί τρελλά. Γιατί ή Σεζαρίνα ήταν ή πρώτη αγάπη του Φρανσουά Ρενμιέλ. Ήταν όμως κι' ή πρώτη φορά πού ή Σεζαρίνα άπατούσε τόν άντρα της, άν και αυτός ήτανε μεσόκοπος πειά, πενήντα πέντε χρονών άνδρας.

Ό νε κρός άγορφύλακας εύρισκε πάντα τρόπο νά έπισκεπτεται συχνά, σχεδόν κάθε βράδυ, τήν άγαπημένη του φίλη. Κι' ή Σεζαρίνα τόν άγαταρούσε τόσο, πού δέ σκεφτότανε ποτέ πώς ό άντρας της μπορούσε καμιά φορά νά γυρίσει άξαφνα, ή πώς

τά παιδάκια της μπορούσαν νά ξεπνήσουν και νά τή δούν...

***

Δέν είχαν όμως μπη καλά-καλά τή νύχτα αυτή μέσ' στό σπίτι, κι' ένας πυροβολισμός άκούστηκε άπό μακρύ. Άκολούθησε ύστερα λίγων δευτερολέπτων σιωπή. Κ' έπειτα άλλοι τρεις πυροβολισμοί έτάραξαν τή σιωπή τής νύχτας. Τότε ή Σεζαρίνα τινάχτηκε άπάνο, ξέφυγε άπ' τά χέρια του φίλου της, έτρεξε στό παράθυρο και κύτταξε έξω. Δέν είδε τίποτα. Άνοιξε τό παράθυρο κι' άπογκράστηκε ν' άκουση. Κι' άκουσε τότε βήματα... Όσο πήγαιναν και δυνάμωσαν... Έρχόντουσαν κατά τό σπίτι. Έπειτα είδε μιά λάμψη, ένα φώς. Και σέ λίγο διέκρινε δύο ανθρώπους. Ό ένας είχε ένα φανάρι στό χέρι...Κι' οι δύο κουβλούσανε κάτι βαρύ...

— Φεύγα! είπε στό φίλο της ή Σεζαρίνα. Έρχονται! Έρχονται δώ!...

Οι άνθρωποι δέν θ' άπέιχαν τώρα άπ' τό σπίτι ούτε εκατό μέτρα. Ό Φρανσουά σηκώθηκε, ντύθηκε άμέσως, βγήκε άπάνο παράθυρο, άπ' τό πίσω μέρος του σπιτιού, και γάληκε στό σοκατάκι.

Μόλις ή Σεζαρίνα έκλεισε τό παράθυρο, φρονές άκούστηκαν απέξω άπ' τήν πόρτα. Οι άνθρωποι είχανε φτάσει στό σπίτι.

Ή Σεζαρίνα έκανε τάχα πώς δέν άκουγε, για νά φανή πώς κοιμότανε.

— Αϊ, κυρά-Κροσμύρ, φώναξαν σέ λίγο απέξω, άνοιξε μας λοιπόν...

Αυτή τή φορά, ή Σεζαρίνα τούς φώναξε άμέσως, φόρεσε μιά ρόμπα της, άναψε τή λάμπα, και πήγε ν' άνοιξη.

Μόλις άνοιξε τήν πόρτα, ή γυναίκα του άγορφύλακα βρέθηκε μπροστά σέ δύο άλλους φύλακες, πού έφερναν τόν άντρα της στά χέρια. Ό ένας τόν κρατούσε άπ' τις άμασάλες κι' ό άλλος άπ' τά πόδια. Ό Κροσμύρ ήταν άνείσθητος.

— Ώ θε μου! φώναξε ή Σεζαρίνα, όταν είδε τόν άντρα της σ' αυτή τήν κατάσταση. Τι τρέχει;

— Νά, τόν βρήκαμε πληγωμένο, είπε ό ένας άπ' τούς δύο φύλακες, έκενος πούχε πάει νά συναντήση ό άντρας της. Είπε χτυπημένος στον ώμο και στό πόδι. Δέν έχει τίποτα όμως, δέν διατρέχει κανέναν κίνδυνο. Θά του περάση γρήγορα... Σάπλωσε τον τώρα στό χρεβάτι του, κι' έγω πάω νά φέρω τό γιατρό. Κι' έσύ Ριγκώ, είπε ό φύλακας Πετροτέν, στό νυδάελφό του, νά πάς νά ειδοποιήσης γρήγορα τή χωροφυλακή.

— Ένωια σας, κυρά-Κροσμύρ, είπε τότε ό άλλος φύλακας. Αυτός πού χτύπησε τόν άντρα σας θά σάς τό πηράση. Γιατί τόν ξέρουμε ποιος είνε. Είπ' ό άγορφύλακας Φρανσουά Ρενμιέλ. Βρήκαμε κει κοντά τό δάπλο του, τό ώραίο εκείνο δάπλο πού κέρδισε στους τελευταίους σκοπευτικούς αγώνες. Φαινόταν πώς τάρπισε κει για νά φύγη εύκολότερα. Δέν μπορεί λοιπόν νά ναι άλλος. Ό Φρανσουά Ρενμιέλ είνε!..Πού θά μάς πάη; Θά τόν πιάσουμε...

Έτρεξε στό παράθυρο και κύτταξε δξω

Ἡ γυναίκα τοῦ Κροσμῶ ἔκρυψε τὴν ἔκπληξη, τὴν συγκίνηση καὶ τὴν ἀνησυχία της, καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

***

Σὲ λίγες ὧρες τὸ ἔγκλημα εἶχε μαθευτεῖ καὶ δὲν δυσκολεύτηζαν νὰ πιάσουν ὡς ἔνοχο τὸν Ρενιμέλ. Ἦτανε φανερό πὸς δράστης τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Κροσμῶ ἦταν αὐτός. Γιατί καὶ τὸ ντουφεκι ποῖζε βρεθεῖ κοντὰ στὸν πληγωμένο ἦταν δικό του, καὶ ἡ μπότσε του ἦταν γεμάτες λάσπη, πῶγμο πὸν φανερώσε πὸς εἶχε κάνει δρόμο τὴ νύχτα. Ἀλλοστε τὸν εἶχανε δεῖ ποῖζε γυροῖσι ἀργά, περασμένα μεσάνυχτα, στὸ δωμάτιο πὸν κατοικοῦσε.

Γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀδουσιότητά του, ὁ Φρανσουά Ρενιμέλ δὲν ἔβλεπε παρὰ ἓνα μόνο τρόπο. Νὰ φανερώση τὴν ἀλήθεια...Νὰ πῆ δηλαδὴ πὸς τὴν ὥρα ἐκεῖνη βρισκότανε στὸν Κροσμῶ τὸ σπίτι, μαζὺ μὲ τὴν Σεζαρίνα. Δὲν μπορούσε λοιπὸν νὰ τὸ κἀνὴ αὐτὸ. Δὲν μπορούσε νὰ ἐκδέξη τὴν γυναίκα τοῦ ἀγαποῦσε. Καὶ δὲν εἶπε τίποτα...

Ὅσο γιὰ τὸ ντουφεκι τὸν τῆχανε κλέψει ἀπ' τὸ σπίτι του τὴν ἴδια νύχτα, τὴν ὥρα πὸν αὐτὸς ἔλειπε στὴ Σεζαρίνα.

Πέρας' εἶται ἓνας μῆνας. Στὴν ἀνάκριση, ὁ Ρενιμέλ ἀρνιήθηκε τὴν ἐνοχή του ἐπιμόνα, καὶ σὺν ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις πὸν τοῦ υπέβαλαν, πότε ἀπαντοῦσε ξερὰ καὶ ἀτότητα, καὶ πότε σιωποῦσε.

Πέρας' εἶται ἓνας μῆνας. Ἦσαν τέλος ἡ ἡμέρα τῆς δίξης. Ὁ Κροσμῶ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε γίνει καλά. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀπ' τὰ χαράματα καὶ πῆρε τὸ τραῖνο τοῦ Ἐρβῆ, μαζὺ μὲ τοὺς δύο φύλακες πὸν τὸν εἶχανε βρεῖ πληγωμένον, καὶ πὸν ἦσαν οἱ πιὸ σπουδαῖοι μάγιστρος τῆς δίξης.

Στὸ διάστημα πὸν μεσολάβησε ἀπ' τὴ βραδυὰ πὸν πληγώθηκε ὁ Κροσμῶ ὡς τὴν ἡμέρα τῆς δίξης, τὴν φτωχὴ γυναίκα του τὴν τυραννοῦσε ἡ ἀνησυχία. Στὴν ἀρχὴ ἀνησυχόσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Φοβότανε μήπως ὁ Φρανσουά φανερώσει πὸς τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος ἦτανε στὸ σπίτι της. Ἀργότερα, ὅταν εἶδε πὸς ὁ Φρανσουά δὲν μιλοῦσε, ἡ Σεζαρίνα σήρασε κάποτε. Ἀνησυχόσε ὅμως τώρα γιὰ τὸ φίλο της, πὸν ἔξ' αἰτίας της τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀποδείξη πὸς εἶν' ἀθώος. Κ' ἡ φτωχὴ γυναίκα ἀδυνατοῦσε δλοῖνα. Ἔχασε τὸ χεῖμα της, τὴν ἡγία της, τὴ συνειδησιμένη της εὐδαιμονία...

Ὁ ἄντρας της τὸ προσέειπε αὐτὸ καὶ δὲν ἤξερε πὸς νὰ τὸ ἐξηγήση. Ἡ Σεζαρίνα ἐλπίζε στὴν ἀρχὴ πὸς ὁ ἀνακρίτων τὸν πραγματικὸ ἔνοχο τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ ἀνδρός της, ποῖζε κλέψει καὶ τὸ δαπλὸ τοῦ Ρενιμέλ. Ὁ καιρὸς ὅμως περνοῦσε καὶ τίποτα νεώτερο δὲν ἀπεκάλυπτε ἡ ἀνάκριση. Κι' ὅταν τέλος ἤμαθε πὸς ἡ προανακριτοῦσε εἶχανε τελειώσει καὶ ὁ Ρενιμέλ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ, ἡ φτωχὴ γυναίκα ἀπελπίστηκε.

Μετὰ τὴν δίξη, ὁ Κροσμῶ γύρῳσε στὸ σπίτι του. Τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

— Πέντε χρόνια φυλακὴ καταδικαζόστανε ὁ Ρενιμέλ, εἶπε στὴ γυναίκα του μὲλις τὴν εἶδε.

Μ' ἀντὶ νὰ χαρῆ, ὅπως περιμένε ὁ ἄντρας της, ἡ γυναίκα τοῦ ἀγοφύλακα ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χεῖμα της, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη.

***

Ὁ ἀνακριτὴς Μαρσεσάλ, πὸν ἀπασχολημένος ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἦταν δοθῆος ἀπὸ γοῆριό του, κῆταξε κάτὶ χαρτιά καὶ κρατοῦσε σημεῖοσιος. Ἀξάρνα ἓνας κλητῆρας μισοῦσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ εἶπε :

— Ἦσαν εἰδῶ ὁ ἀγοφύλαξ Κροσμῶ καὶ ἡ γυναίκα του. Λένε πὸς εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσουν...

— Καλὰ, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς. Ἀς περάσουν μέσα...

Ὁ ἀγοφύλαξ Κροσμῶ μῆτρε μέσα πρότος. Ἀπὸ πίσω τὸν ἀκολοῦθοσε ἡ γυναίκα του. Ὁ ἀγοφύλαξ χαμῆτρεσε τὸν ἀνακριτὴ, τοῦ παρουσιόσε τὴ γυναίκα του, καὶ εἶπε :

— Ἀπὸ δὸ, κύριε ἀνακριτά, εἶν' ἡ γυναίκα μου, Σεζαρίνα Κροσμῶ, τὸ γένος Ποιλέ. Ἦσαν νὰ σὰς πῶ πὸς ὁ ἀγοφύλαξ Ρενιμέλ δὲν εἶν' ὁ πραγματικὸς δράστης τοῦ τραυματισμοῦ μου. Ὁ δράστης εἶνε κάποιος ἄλλος, πὸν ἔβλεψε τὴν ἴδια ἐκεῖνη νύχτα τὸ δαπλὸ τοῦ Ρενιμέλ. Γιατί ἡ γυναίκα μου ἀπὸ δὸ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ρενιμέλ ἦτανε φίλος της, καὶ ὅτι τὴ νύχτα, ἐκεῖνη ὁ Ρενιμέλ βρισκότανε μαζὺ της, στὸ σπίτι μου. Μοῦ τότε ἡ ἴδια σήμερα τὸ προῖ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔμεινε κατάπληκτος.

— Τί λές, Κροσμῶ ; Τρελλὸς εἶσαι ;

— Καλύτερα νάμωνα τρελλὸς, κύριε ἀνακριτά. Αὐτὰ πὸν σὰς λέω εἶν' ὅλη ἡ ἀλήθεια. Τὸ λέει ἄλλοστε ἡ ἴδια ἡ γυναίκα μου. Ἐπειτα, ρώτησα καὶ τὰ παιδιὰ μου. Καὶ μοῦσανε πὸς πράγματι ἄκουσαν μιὰ ἀνδροκὴ φωνὴ μὲς στὸ σπίτι, τὴ νύχτα ἐκεῖνη πὸν ἐῦπνησαν ἀπ' τοὺς πυροβολισμοῦς...

Ὁ ἀνακριτὴς γύρῳσε τώρα γύρὸ τῆς γυναίκα :

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτὰ, κυρία Κροσμῶ ;

— Ἀλήθεια εἶνε, ψιθύρισε μὲ σβυρμένη φωνὴ ἡ Σεζαρίνα.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δηγηθῆτε τί συνέβη ;

Ἡ Σεζαρίνα Κροσμῶ δηγηγῆκε τότε στὸν ἀνακριτὴ

ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ τοῦ εἶπε πὸς στὴν ἀρχὴ ἤθελε νὰ κρυφθῆ, ἀλλὰ τώρα ἀποφάσισε νὰ φανερωθῆ, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ στὴ σκέψη πὸς γιὰ τὸ χατήρι της καταδικάστηκε σὲ πέντε ἔτων φυλάκιση ὁ Ρενιμέλ.

Ὁ ἀνακριτὴς φαινότανε πὸς δυσκολεύτανε πολὺ νὰ πιστέψη αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Καλέστε καὶ τὸν ἀγοφύλακα Ρενιμέλ, κύριε ἀνακριτά, τοῦ εἶπε ἡ Σεζαρίνα. Θὰ τὰ ἐπιβεβαιώση καὶ αὐτός... Τάχαρε ὡς τώρα, μιὰ μιὰ καὶ τὰ ὁμολόγησε ἐγὼ ὅλα, θὰ πῆ καὶ αὐτὸς τὴν ἀλήθεια. Ἀς ἐρθῆ εἰδῶ, καὶ θὰ δῆτε...

— Κυρία, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς μὲ σοβαρὴ φωνή, ἡ ὑπόθεσις ἔχει δικασθεῖ τώρα περὰ, καὶ ὅλα τελειώσανε...Μοῦ φαίνεται πὸς δὲν ἔχετε δίχη, πὸς δὲν εἶσαστε λογικῆ... Αὐτὴ ἡ ἱστορία πὸν μοῦ δηγηθῆκα μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη, πολὺ ἀπίθανη, πολὺ μυθιοποιηματικῆ. Εἶνε ἀπίστευτη. Ἔχω τὴν ἰδέα πὸς εἶσαστε ὄμμα ἀδαπιστῆς.

Γύρῳσε τότε ὁ ἀνακριτὴς στὸν Κροσμῶ καὶ ἐξακολούθησε :

— Φαίνεται πὸς ἡ γυναίκα σου εἶνε ὄμμα ἀδαπιστῆς. Νομίζε πὸς ὅλ' αὐτὰ πὸν λέει εἶνε σαστά, ἐνὼ δὲν εἶνε, εἶν' ὅλα φαντασιώδη. Ἀς εἶνε ὅμως, ἐγὼ θὰ καλέσω τώρα ἀμέσως τὸν Ρενιμέλ, νὰ ἰδοῦμε...

Ὁ ἀνακριτὴς χῆταξε ἓνα ζουδοῦνι. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως, καὶ παρουσιόστηκε ἓνας κλητῆρας. Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ εἶπε πὸς ἡθελε νὰ τοῦ φέρουν τὸ Ρενιμέλ, καὶ ὁ κλητῆρας ἔφυγε.

Σὲ δύο λεπτά, ἡ πόρτα ἀνοῖξε πάλι, καὶ μῆτρε μέσα ὁ Φρανσουά, μὲ σιδερα στὰ χεῖμα, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ δύο χοροφύλακες.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ γυναίκα τοῦ Κροσμῶ σηκώθηκε ἀπάνω καὶ τοῦ φώναξε :

— Φρανσουά ! Φρανσουά ! Τοὺς τὰ εἶπα ὅλα... Ὁ ἄντρας μου θὰ μὲ σκοτώσῃ ! Ἔσο ὅμως θὰ ἀθωωθῆς... Πρέπει νὰ ἀθωωθῆς. Θὰ σ' ἀρίσουν ἐλεύθερο, Φρανσουά...

Ὁ Φρανσουά ἔκανε πὸς παραξενεωτάς. Καὶ ὑποκρινόμενος πάντα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κρύψη τὴν σχέσιν του μὲ τὴ Σεζαρίνα, θυσιαζόμενος ἔστω τὴν ἐλευθερίαν του, ρώτησε :

— Τί τρέχει ; Ποιὰ εἶν' ἡ γυναίκα ;

Ὁ ἀνακριτὴς κῆταξε τότε τὸν Κροσμῶ καὶ τὴν γυναίκα του καὶ τοὺς εἶπε : — Βλέπετε ; Δὲ σὰς τῆλα ἐγὼ ; Ἡ γυναίκα σας εἶνε ἀρροστη, πάσχει ἀπὸ ψευδισθῆσεις... Ὁ ἄνθρωπος αὐτός οἶτε τὴ γνωρίζε καν τὴ γυναίκα σας.

— Φρανσουά ! Φρανσουά ! φώναξε ἡ Σεζαρίνα. Μιλήσε ! Πῆς τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ρενιμέλ δὲν εἶπε τίποτα. Κάνοντας πάντα τὸν ἀνήξερο, ρώτησε τὸν ἀνακριτὴ τί ἐσημῶσαν ὅλ' αὐτὰ. Κι' ὅταν ὁ ἀνακριτὴς τοῦ ἐξηγήσε τὴ συνέβαινε, ὁ Ρενιμέλ ἔκανε τῆρα πὸς φοροκῆστικε, καὶ εἶπε :

— Δὲ μ' ἀρίντε ἡσυχο, λέω γὼ... Στὶς ἀνακρισεις καὶ στὴ δίχη μου, ἀνιόμωνα πὸς εἶνα χυτητῆ τὸν Κροσμῶ. Κι' αὐτὸ τῶρα γιατί ἤξερα πὸς μπορούσα ἴσως εἶται νὰ ἐλαφρῶνῶ

τὴν ποιή μου. Ἀλλὰ τώρα πὸν εἶμαι περὰ καταδικασμένος, σὰς τὸ λέω : Ἐγὼ πλήγωσα τὸν ἀγοφύλακα Κροσμῶ !

— Τὰ βλέπετε ; εἶπε πάλι ὁ ἀνακριτὴς.

Καὶ διῆταξε τοὺς χοροφύλακες νὰ πάρουνε τὸν Ρενιμέλ καὶ νὰ τὸν κλείσουνε πάλι στὸ κελλὶ του...

Ἡ Σεζαρίνα εἶχε πέσει σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της μὲς στὰ χεῖμα της. Ὁ ἀνακριτὴς εἶπε τότε στὸν Κροσμῶ νὰ πῆη κοντὰ του, καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲς στ' αὐτὴ :

— Κατάλαβε, φίλε μου, ποῖν ἔνοχος πρόκειται ; Ἡ γυναίκα σου εἶνε ἀρροστη, ἔχει πάθει καὶ ἐσο δὲν τῆχε καταλάβει. Ἐχει γενροπάθεια, εἶνε ναστικῆ...Ἐνα ἀπὸ τὰ συνειθέστερα συμπτώματα αὐτῆς τῆς παθήσεως εἶνε καὶ τὸ νὰ νομίζῃ ὁ ἄνθρωπος, πὸς ἔχει κάνει πράγματα πὸν δὲν τῆχε κάνει καθόλου. Ἐσο καὶ ἡ γυναίκα σου...Μοῦγνονε τῆρα καὶ ἄλλες φορὲς τέτοια περιστατικά... Ὅσο γιὰ τὴ φερατρία, θὰ μιλήσω ἐγὼ πὸν γρατῶ Γαντο, ποῖνε φίλος μου καὶ ἔχει κληνική στὴν ὁποία δέχεται ἀπολειστικὸς τέτοιους ἀρροστούς...Θὰ τοῦ πῶ νὰ τὴν περιποιηθῆ ἰδιαίτερως. Καὶ τώρα πῆγανε, καὶ μένε ἡσυχο. Καὶ ἀπ' ὅτι σου λέει ἡ γυναίκα σου, μὴν ἀκούσι τίποτα...Ἀντί...

Ὁ Κροσμῶ πῆρε τὴν γυναίκα του ἀπ' τὸ χεῖρι.

— Ἐλα, Σεζαρίνα, ἔλα χουσι μου, τῆς εἶπε...

Σἄρλ Λὲ Γκοφικ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΦΑΓΟΙ

Οἱ Πελοπόν, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπειράριθμες φυλὲς τῆς Ἰνδοκίνας, ἄνθρωποι ὀρεσιφιλοὶ κατὰ τὸν εἶστον, τρέφον ἐξαιρετικὴ συμπάθεια πρὸς τὸ μαλακὸ καὶ ἀπαλὸ κρέας τῶν ποτικῶν. Μολοῦν δὲ δὲν εἶνε καὶ τόσο καθυστερημένοι στὸν πολιτισμὸ, καὶ ἔξωρον ὅλες σχεδὸν τὶς μεγάλες ἐφευρέσεις τὸν τελευταῖον χρόνον, ὥστόσο ὡς σπουδαιότερα ἐφεύρεση, κυριολεκτικῶς ἀνθρωποσοσιτῆρια, θεωροῦν τὴν ἐφεύρεση τῶν...ποντικοφαγῶν !

Ὁ ἀνακριτὴς Μαρσεσάλ κῆταξε κάτὶ χαρτιά καὶ κρατοῦσε σημεῖοσιος

